

Tuần Báo Vô Vi

Quy Hội Tình Người

21 tháng 12 năm 2008

Số 24

Thiền Viện Quy Hội Tình Người

51 Malone Rd,

Mareeba, QLD 4880, Australia

Chi tiết liên lạc: 4 New Ross Lane,
Waterford, WA 6152, Australia

Tel/Fax: +61 (8) 9450 7416

Di động: 0422 091358

Email: quyhointinhngui@gmail.com

Website: www.quyhointinhngui.org

Tờ báo hàng tuần của Thiền Viện Quy Hội Tình Người dành riêng phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Dẫn Thân

*Dẫn thân độ đời tâm thân giác
Khai triển qui nguyên tự cảm hiện
Tâm dục hại mình không lối thoát
Bình tâm xây dựng đạt bình duyên*

Vĩ Kiên

Tuần này:

- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tình Thầy Tận Độ
- Thi Ca của Đức Thầy

Thưa các bạn,

Để việc phát triển Vô Vi được tiến hành tốt đẹp, tuần báo này sẽ mang đến cho các bạn trên toàn thế giới những tin tức xác thực theo đúng sự chỉ dạy của Đức Thầy qua 10 Điều Thực Hành Tâm Đạo và Nội Quy dành cho các phương tiện truyền thông của Vô Vi.

Ước mong đây là nhịp cầu thông cảm để các bạn có cơ hội đóng góp, phục vụ cho chung và giúp đỡ lẫn nhau trên con đường hành pháp trong chiều hướng phát triển của tâm linh.

Thân mến,

Ban Biên Tập

Lời Vàng Tiếng Ngọc

Thiên Địa Huy Hoàng (tiếp theo)

Cho nên chúng ta phải cương quyết nói là phải làm, giữ cho đúng mức không nên thay đổi, thì tôi tin chắc rằng sự tiến bộ của các bạn cũng như tôi và những các bạn đã tiến, chúng ta sẽ đồng tiến và chuyển hòa với nhau.

Phần thanh phần trước chung nhà dựng xây, lúc đó chúng ta vừa nói là ứng, vừa dòm là chúng ta biết, cảm ứng liền mọi sự việc, phần thanh ở bên trên ở trong cái xây dựng.

Quy nguyên chơn trạng phơi bày

Ngày đêm chuyển hóa đổi thay không ngừng

Mình quy nguyên cái chơn trạng phơi bày, tất cả cái gì mình công khai, ngày đêm chuyển hóa ngày đêm mình cũng tu, phần thanh điển cứ đi lên, cho nên các bạn có nhiều người ngồi tu nhắm mắt thấy nó rút đi lên, đó là nó chuyển hóa. Đổi thay không ngừng, nó đổi thay mãi mãi, cái tư tưởng các bạn càng ngày càng nói rộng, càng ngày càng dễ dãi, càng ngày càng thông minh lên.

Tiền duyên đời đạo lừng chừng

Kiếp này bận rộn khổ từng phút giây

Cái tiền duyên đời đạo lừng chừng, cái kiếp hồi trước chúng ta tu, tu một cách lười thôi, cũng như các bạn bây giờ. Những người tu, miệng nói tu, tâm không tu, hành lưng chừng bỏ, thì cái kiếp này bận rộn. Kiếp trước chúng ta như vậy thì kiếp này cũng phải bận rộn, mà kiếp này chúng ta bận rộn thì kiếp sau cũng phải bận rộn.

Khổ từng phút giây. Đó, ngày nay chúng ta thấy có gia cang có vợ con có tiền tài, các bạn sướng ở chỗ nào? Đau óc, nhức đầu ngũ tạng bất ổn, vì tiền tài vì động loạn vì ngoại cảnh, nó làm cho các bạn khổ từ phút giây, cái giấc ngủ của các bạn không yên, không có ai động nhưng mà nó vẫn không yên là tại sao, chính mình đã làm bận rộn; mình trong cái lừng chừng, lừng chừng không có đúng đắn, không có hoạch nhất, thì nó phải bị những cái chuyện đó.

Ước mong sớm đạt đêm ngày

Đâu dè cũng phải giải bày buông xuôi

Đó, ở thế gian ai cũng muốn làm giàu, ai cũng muốn làm quan, ai cũng muốn làm bậc lãnh đạo, ai cũng muốn có một nơi an khương tốt hơn thiên hạ, nhưng mà đâu dè tạo cái ngoại cảnh, rồi rốt cuộc cũng phải giải bày, cũng phải bỏ, buông xuôi đó mà đi, cũng như tôi vừa tường trình ở bên trên, là chúng ta không muốn đến đây, nhưng mà rồi đến đây rồi chúng ta cũng không muốn đi, nhưng mà rốt cuộc cũng phải buông xuôi để ra đi.

Thế sanh phúc tạp tạm mùi

Đông, Tây, Nam, Bắc chuyển vui hồn thiêng

Thế sanh chúng ta xuống ở đây, bị sức hút của hồng trần, nó có tứ hướng Đông, Tây, Nam, Bắc, nó chuyên vui hồn thiêng, nó cứ bao vây nó chạy tròn hoai, thành ra cái sức hút của hồng trần, nó chạy vòng tròn ở xung quanh chúng ta, làm cái hồn chúng ta bận rộn, hướng nào chúng ta cũng không yên.

Diệu huyền sắp sẵn tiền duyên

Nay đà ngộ đạo nối liền gắng tu

Mà cái sự diệu huyền ở bên trên trung tim bộ đầu các bạn đã có, sắp sẵn tiền duyên từ tiền kiếp có xuống mới có đi, có nhập xác mới có xuất xác, nay đã ngộ đạo các bạn được biết rằng: Các bạn còn phần hồn, các bạn vĩnh cửu không bị chết, không bị diệt, các bạn minh cảm, bây giờ thế giới họ đã chứng minh rằng: Cây cỏ cũng vẫn có âm thanh, là tôi đã thường nói là phần hồn bị tan rã chung thân khổ sai, thụ trăm bá đao, là biến thành cây cỏ. Thì ngày nay khoa học cũng vẫn chứng minh rằng: Tất cả đều có âm thanh, có sự đau khổ, có sự than khóc, sự vui cười, hi, nộ, ái, ố, đều có hết trời và bây giờ chúng ta biết được, cái phần thanh tịnh là cao cả, chúng ta đã ngộ đạo.

Nối liền gắng tu, chúng ta phải thừa tiếp nơi đó mà để tiến lên, chớ đừng có đi trở xuống, nhập vào cái sự động loạn càng ngày càng đau khổ thêm.

Tự hành tự kiểm vượt mù

Trong không mà có đắp bù công phu

Mình phải tự hành tự kiểm, chúng ta không tu không sửa lấy ta, làm sao ta vượt được sự tăm tối động loạn được. Bạn sửa cho bạn được thanh tịnh, bạn chùi cái kiếng của bạn được sáng suốt, bạn mới dòm biết cái mặt của bạn dơ hay là không.

Trong không mà có đắp bù công phu, thấy bạn thấy càng mỗi ngày bạn công phu, bạn bỏ hết thế sự, trong cái không nhưng mà bạn có, bạn có sự sáng suốt, sáng suốt là gì? Sáng suốt là tiền của, sáng suốt là gì? Là gia cang, sáng suốt là gì? Là hạnh phúc, đắp bù cái công phu của các bạn.

Bạn tưởng được công phu ngày đêm nó uổng phí quá, tu không đạt được cái gì, tôi già chùng này mà tôi công phu như vậy, là rồi tôi được cái gì, nhưng kết quả rất tốt đẹp cho bạn, có nhiều người lớn tuổi chán chê thế sự, lo công phu ngày đêm công phu, nhưng mà không thấy kết quả, là tại vì cái dục tốc bất đạt, lòng tham con người nó muốn mau. Thành ra nó cho nó là chậm tiến, mà sự thật ở trong lòng nó được an khương nhiều, chính nó cũng nhìn nhận, dễ dãi nhiều, cởi mở nhiều. Lúc đó là cái phần đắp bù về công phu, còn nó đạt tới phần thanh điển, thì nó chỉ tự xét và thôi thối trong thâm tâm nó, tự tu, tự tiến, càng tu, càng minh.

Sửa mình giúp họ chẳng ngu

Độc tài ám hại càng mù thêm lên

Sửa mình giúp họ chẳng ngu, càng ngày càng sửa chấp nhận để sửa mình, chính chúng ta sai chẳng có ai sai, rồi sẵn cái gì đó mà ta hiểu biết được ta mới giúp họ, không có còn cái ngu muội và nói tôi giúp ai tôi phải lợi lộc cái này, kia kia nọ, phải so đo, so đo là cái người ngu chớ không phải người khôn.

Trời Đất đã giúp chúng ta từ giờ từ phút, dưỡng thanh khí đưa xuống hoá sanh vạn vật, để cho

chúng ta hưởng thụ được xây dựng một cái cơ cấu tiểu thiên địa này, để cho chúng ta trù trì ở trong đó tu, ai tính, ai so đo chính chúng ta làm con người có một đôi chút so đo, hơn người ta một chút cũng muốn so đo, muốn giỏi hơn thiên hạ, rồi lấn áp thiên hạ, cái người đó không phải người khôn, đi ở trong cái động loạn mà thôi. Cho nên các bạn tu một thời gian rồi các bạn thấy, lúc nào tất cả mọi người đều là thầy chúng ta, ta là ngu, ta mới sửa được, ta dở hơn thiên hạ ta mới học cái khôn, đừng cho chúng ta là giỏi.

Độc tài ám hại càng mù thêm lên, nếu mà chúng ta sử dụng cái bản tính độc tài, đi ra ám hại người này, ám hại người kia, rồi càng mù thêm lên, càng ngày càng ngu. Khi mà bạn giết một người nào, bạn ám hại một người nào, cái sự ăn năn cuối cùng, cái giờ phút bạn ly khai thế gian, chưa chết, nhưng mà bạn cảm tưởng đau khổ lắm, chuyện gì tôi phải hại thiên hạ, lợi lộc gì cho tôi không. Không, chính tôi sửa tôi tôi mới giúp tôi, mà tôi hại thiên hạ rồi cuộc là tôi hại tôi. Bây giờ phút cuối cùng tôi sáng suốt, tôi muốn cứu lại cái tình trạng đó không được, đau khổ, ai đau khổ, tôi đau khổ hơn người bị nạn.

Từ bi thực hiện lập nền

Tương sanh đồng tiến giữ bền đi tu

Mình từ bi thực hiện mới lập nền được, mình thực hiện cái sự từ bi, giúp đỡ xây dựng không kể công ơn, mới lập được cái nền tảng để cho trở về quê xưa chốn cũ.

Tương sanh đồng tiến giữ bền đi tu, nghĩa là cái từ bi mà thực hiện, thì hôn vĩa hai cái nó được phát triển nó đồng tiến, nó giữ lấy cái giếng mối mà nó tu mãi, nó sửa nó đi lên.

Phật Tiên sáng suốt chẳng mù,

Thế gian phân biệt tạo ngu chẳng dừng

Ở thế gian thì luôn luôn họ phân biệt, thì tự biện hộ lấy họ, nhưng mà họ không nhìn sự sai lầm họ, họ cho nói chuyện hay không, chuyện dở họ không chịu công khai, còn Phật Tiên thì sáng suốt chẳng mù, người ta biết nhưng mà ta không nói, những người ở thế gian, như ông Thánh sống ở thế gian ông biết biết cái chuyện đó, làm lợi dụng đủ thứ họ biết, nhưng mà họ không muốn nói, họ cũng nói là tùy nghi sử dụng, cũng như cái bản tánh của Trời Đất đâu có phê bình các bạn. Bạn làm sai Trời Đất đâu có phê bình, nhưng mà khi mà bạn nhận thức được sai, kêu bằng tự tu tự giác. Đó là cái phần tiến gần Trời Phật, còn cái người mà người ta tu tới sáng suốt rồi, người ta không có bao giờ chê bai ai, nhưng mà một phần nào họ hiểu của mình rồi, họ hiểu cái tánh chất của mình rồi, họ chỉ mong mình một ngày kia hồi ngộ để tự sửa, chứ họ không có dám chỉ trích. Bởi vì nếu chỉ trích thì làm ngược chiều tiến của các bạn, khi bạn tiến qua một cái giai đoạn tối tăm, rồi bạn mới đạt tới sáng suốt, mà chận bạn lại rồi tự nhiên đi thụt lùi chớ không có tiến được. Cho nên ý lại, khi mà chận, bạn thoát một lần nạn rồi là bạn ý lại, ý lại là bạn là người bị ngưng trệ chớ không phải tiến, mà bạn đưng phải rồi, thì bạn mới tự tu tự giác lúc đó bạn mới thật sự tiến.

Cho nên người tu đạt tới cái thanh tịnh, người ta không muốn cản trở một ai, nhưng mà người ta đem phần sáng suốt cho mình thấy, nếu mình giác được thì mình tiến, còn không giác thì mình cứ vẫn đi, rồi nó cũng sẽ tiến.

Nhìn nhau chiến đấu giữ gìn

Tham lam cực độ khó tin khó hòa
Nhìn nhau người này muốn hơn này, người kia muốn hơn người nọ, tu cũng muốn hơn rồi, xong muốn ăn thua cho được.

Tham lam cực độ khó tin khó hòa, lúc đó đâm ra nghĩa là mình muốn hơn người này, muốn hơn người kia, chê người này chê người nọ, là mình là người thật tham lam, cho ta là hay, rồi tới lúc rối loạn rồi cũng không biết tin ai nữa, không biết hoà với ai, thành ra mình bị cô lập và chẳng tiến không dất được ai, thì tự đem cái sự mù quáng cho mình, rồi gây ra tội lỗi xung quanh mình.

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy -- Sài gòn ngày 21/09/1974)

Tình Thầy Tận Độ

ĐIỀN (tiếp theo)

7 HỌC PHÓNG ĐIỀN:

Trên đường đi du thuyết kỳ đó Đức Ông Tám ghé MA-NÍ, lúc đó Ông Yao, một ân-nhân của người tị-nạn Đông-Dương đang lâm bệnh nặng, đến nỗi đã dờ lười và khó khăn lắm mới nói được thành tiếng thì Đức Ông Tám đã đến vừa lúc cứu được mạng ông ta. Tôi còn nhớ rõ như in là sáng sớm tinh mơ hôm đó, hay Thầy trò lên đường, sau khi châm mấy chục mũi kim, Đức Ông Tám ngồi đối diện với người bệnh đã nằm thiêm thiếp trên giường bệnh, tôi có phận sự theo Người để giúp hơ thuốc và rút kim châm ra. Khi hơ xong thuốc tôi chợt nhìn thấy Đức Ông Tám đang nhắm mắt thiên, tôi cũng làm theo, vì thấy sự lạ đó vì đây là lần đầu tiên Đức Ông Tám thiên sau khi châm kim cho người bệnh và nhìn thẳng vào tấm thân bệnh nhân. Vừa ngồi nhắm mắt, tôi hoảng hồn vì cả một tòa ánh sáng chói chang như một khối hào quang vĩ đại nhắm vào người tôi, tôi muốn mở đại mắt ra nhìn thử xem cái gì vậy, nhưng mí mắt tôi không tài nào mở ra được nên tôi ngồi yên như vậy cho đến khi hết ánh sáng thì mở mắt ra và thấy Đức Ông Tám đứng lên đến tự gỡ kim, tôi phân vân nhưng không dám hỏi, đến tối tôi thiên với nỗi hoang mang huyền bí đó.

Sáng hôm sau, Thầy trò vào thăm bệnh nhân, tôi vô cùng kinh ngạc là Ông Yao đã tươi tắn hẳn ra, tiếng nói rõ ràng, một trời một vực khác với sáng hôm qua, thật là một linh được. Nếu tôi không trông thấy tận mắt mà nghe ai thuật lại chuyện này, tôi sẽ không bao giờ tin vì quá sức tưởng tượng của một người phàm tục như tôi, ví dù có thuốc tây, bác sĩ giỏi nhứt thì cũng phải có thời gian để hồi phục sức khỏe, chứ có đâu biến hóa giống như có nàng Tiên với chiếc đũa thần ban phép lạ vậy.

Giống như hôm đầu Đức Ông Tám lại châm cứu cho Ông Yao xong, NGƯỜI lại ngồi thiên, lần này tôi nhứt định cũng ngồi nhưng phải hé mắt để xem thử sao, nhưng cũng như

lần trước, tôi lại thấy một vùng hào quang sáng rực, tóe ra cả căn phòng mà còn sáng rực hơn ngày hôm qua nữa, rồi mí mắt của tôi lại không mở ra được và đến khi hết sáng thì tôi mới mở mắt ra, nhưng trong thời gian này tôi cảm nhận như tôi cũng được nhẹ nhàng, lân lân bay bổng tận đâu đâu theo ánh hào-quang chói sáng đó. Bao nhiêu lần trên đường về tôi muốn hỏi nhưng lại sợ. Rồi hôm sau vào thăm bệnh thì thật không ngờ Ông Yao đã áo veste chỉnh tề, đầu chải láng mượt (lại nhuộm đen nữa) Ông đón Đức Ông Tám từ ngoài phòng khách, trông Ông Yao trẻ hẳn lại chứ không phải là Ông Yao vừa mới đây ba hôm nằm trong giường bệnh để chờ giờ ra đi vĩnh viễn

Hôm nay là ngày thứ ba đến thăm cũng có châm cứu và Đức Ông Tám ngồi thiền nhưng tôi không trông thấy hào quang nữa, nhưng cảm thấy rất nhẹ nhàng và điển trên bộ đầu tôi được rút mạnh. Kỳ này tôi nhứt định hỏi những điều lạ đó, nên trên đường về tôi hỏi NGƯỜI những điều tôi cảm nhận thấy, thì NGƯỜI cười cười bảo: Thầy phóng điển để cứu Ông Yao, Thầy thay người VN tị nạn để đền ơn Ông vì Ông đã cứu rất nhiều người VN và hơn nữa Ông rất có đức để được hưởng những gì Thầy đã làm cho Ông theo luật của BỀ TRÊN.

- Lạ quá, thưa Thầy còn ngày hôm sau, sao con thấy dữ thần vậy?
- Đức Ông Tám nhìn tôi với ánh mắt triều mến: “À, THẦY đã đi cùng Ông TA (bạn nhớ là THẦY đi cùng với hồn của Ông ta đó) lên BỀ TRÊN, xin các NGÀI gia-hạn thêm để ÔNG được sống thêm để cứu người”. Hèn gì mà con thấy sáng quá, - Ông mặc áo bào đỏ rất đẹp, lời Đức Ông Tám nói thêm. Tại sao con muốn mở mắt để xem thử cái gì lạ vậy nhưng không mở được? Con ráng học đi rồi sẽ biết!

Danh từ Phóng Điển lần đầu tiên tôi nghe Đức Ông Tám nói, tôi hiểu chữ Phóng là làm sao rồi, còn chữ Điển thì mù tịt; nên tôi mạnh dạn hỏi Thầy vì biết rằng không còn dịp nào thuận tiện hơn.

- Phóng điển là sao, thưa Thầy?
- Đức Ông Tám nói: trước tiên ta phải gom điển trong bản thể trụ ở đỉnh đầu và Hỏa-Luân-Xa (huyệt Ấn-Đường) cùng một lúc, xong phóng ra.

Tôi biết Đức Ông Tám dạy tôi cái phương-pháp phóng điển tổng quát là vậy nhưng tự tôi phải đào sâu lời dạy này để biết cách áp dụng kỹ thuật nào cho đúng phương pháp phóng điển nêu trên.

Song song với ba Pháp của Pháp Lý Vô Vi, chúng ta vẫn phải thực thi ba thể: Bi, Trí, Dũng nữa. Hai thể Bi và Dũng chúng ta thường gặp trong đời sống hàng ngày, không nhiều thì ít chúng ta đã làm.

Theo tôi nghĩ, mấy chục năm sau này Đức Ông Tám ra bài cho tất cả Bạn Đạo Vô Vi ở thể TRÍ (Thượng – Trí).

Vì vậy Đức Ông Tám đâu có nói từng chi tiết một rõ ràng hơn nữa để tôi thực tập bài Phóng Điện, vì NGƯỜI đang cho tôi học về thể Trí, chứ nếu NGÀI nói huých toẹt ra thì NGÀI đã học hết bài học mà NGÀI đã cho tôi rồi, tôi làm sao mà mở trí được nữa.

Kể từ đó tôi chú tâm vào pháp Soi-Hồn bằng ý, để trụ điện lên đỉnh đầu và ở Hỏa-Luân Xa. Cũng phải có thời gian thực tập ráo riết ngoài những giờ thiền chính thức. Lúc ban đầu cảm nhận luồng điện chạy trong bản thể để hội tụ lại rất là lơ-mơ nhưng càng thực tập thời gian dài về sau càng nhận biết được luồng nó chạy và gom lại làm sao ở hai điểm mà mỗi khi mình nhích ý là điện trụ ở đó rồi.

Viết ra thì lâu nhưng thực tập rồi thì chỉ vừa nhích ý là xong, vì chỉ trong một sát-na thôi.

Tôi nhớ Đức Ông Tám phóng điện cho Ông Yao nên tôi nghĩ ra rằng: có hai cách phóng điện:

- 1- Phóng trực tiếp cho đối tượng hiện diện với ta
- 2- Phóng gián tiếp cho đối phương vắng mặt.

Biết mình học được bài trụ Điện ở hai điểm chánh trong kỹ-thuật của phương pháp Phóng Điện rồi. Tôi bèn tìm đối tượng để thực thi bài học này:

1- PHÓNG TRỰC TIẾP:

Trước tiên tôi phóng cho hai thằng con trai của tôi: vì tôi bảo chúng học thiền, chúng luôn luôn trả lời: “khi nào mẹ làm được một cái gì cho con xem rõ ràng rồi con mới học, chứ thiệt con không có tin, mình biết pháp hay mà mình giảng nghĩa con nó không tin, nhưng tụi nó có lý của nó nên mình phải chịu.

Tụi con nghe Mẹ nói Pháp hay mà tụi con chưa thấy hay chỗ nào. Bây giờ người ta lên tới cung trăng rồi mà Mẹ còn nói chuyện Thiên-Đàng, Địa-Ngục. Tụi con biết, hễ mình làm điều tốt thì mình được hưởng sự tốt còn mình làm việc xấu thì lãnh hậu quả xấu.

Tôi hẹn với hai con tôi là cho Mẹ thêm một thời gian nữa để Mẹ học rồi Mẹ sẽ chứng minh cho tụi con biết, lúc đó đã thấy sự chứng minh thật rồi là tụi con phải học thiền nghen.

- Tụi con hứa với Mẹ là tụi con sẽ học Thiền nếu Mẹ chứng minh được. Hai con tôi đều nói như vậy.

Giờ đây tôi bảo mỗi đứa thay phiên nhau ngồi trước mặt tôi cách tôi ba thước, con tôi đứa nào cũng to vóc bằng hai mẹ nó, thú thật tôi cũng không tin là tôi làm được nhưng cứ thử cho biết. Tôi làm đúng như lời Đức Ông Tám dạy và kết quả thật không ngờ, sau có 5 phút thằng cháu lớn kêu lên : “Mẹ ơi! Ngưng lại, con sợ quá” “vì khi cháu ngồi thì cháu cũng

nhắm mắt và niệm Phật, tôi hỏi con thấy sao?

- Cháu bảo rằng: “con thấy nó lắc người con từ bên này qua bên kia, lúc đầu nhẹ sau mạnh nên con lấy hai tay ghì xuống thành ghế mà con cũng bị lay động vì vậy con sợ.

-Vậy con tin chưa? Con tin rồi và con sẽ học.

Đến bữa thứ hai, cũng ngồi chỗ đó nhưng trên giường, tôi cũng phóng như cháu đầu, thì cháu cũng kêu sau năm phút xin ngưng, cháu cũng kể rằng cháu bị ngã người từ trước mặt và ra sau lưng, cháu ngồi kiêu bán già, nên khi bị ngã ra sau thấp quá cháu làm không được nên kêu Mẹ stop và cháu thứ hai của tôi cũng bắt đầu học thiền từ đó.

Thú thật với quý bạn, vụ phóng diễn cho hai con tôi vừa kể trên để thấy rằng PLVVKHHBPP là một Pháp rất quý, nếu hành đúng thì những gì Đức Tôn Sư giảng dạy và những thành quả mà NGƯỜI đã cho chúng mình biết điều sự thật.

Sở dĩ tôi tin để quý bạn biết như vậy là vì tôi thử chứng minh vụ này cho hai con của tôi, tôi nghĩ cứ làm đại xem sao chứ tôi cũng nghi ngờ cái tài (sic) học thiền của tôi lắm, hơn nữa đây là lần đầu ra tay lỡ mà hai con tôi, chúng nó không cảm nhận được gì hết thì thật là tai hại vì chúng nó sẽ không còn tin vào cái Pháp quý này nữa, riêng về phần tôi thì “quê một cục”, cho nên tôi mới khẩn thềm với Đức Ông Tám rằng: “nguyện vọng của con thực hành vụ này thì Đức Thầy đã biết rồi, con xin Đức Thầy độ cho con làm có thành quả tốt. Tôi nghĩ sao thì khẩn y vậy.

Thật may phước cho tôi quá, kết quả thành công đã vượt sức tưởng tượng của tôi. Tôi biết chắc chắn là Đức Thầy đã độ cho tôi.

Sau này tôi cũng có phóng cho một vài người bạn để giảng nghĩa thêm cho họ biết về diễn và để dẫn dắt họ đi vào môn pháp này, có người tôi phóng tôi cảm thấy ngực mình nhẹ và có người tôi phóng tôi cảm thấy ngực vô cùng nặng.

Đây là những lời giải của Đức Ông Tám những câu trên và NGÀI dạy là nếu khi phóng diễn đi mà đối phương họ nhẹ thì ngực mình nhẹ, còn đối phương nặng trước quá thì ngực mình nặng vô cùng. Các bạn thử xem, và có thêm những kinh nghiệm gì xin chỉ dạy cho tôi thêm với.

2 – PHÓNG GIÁN TIẾP:

Muốn phóng diễn cho một người vắng mặt thì trước nhứt hành giả phải lắng cho tâm tịnh, xong nghĩ tới hình đối phương như ở trước mặt mình, hãy nhắm vào Hỏa-Luân-Xa của cái hình đó mà mình phóng ra thì họ sẽ nhận được. Trường hợp này phải trì chí vì lúc đầu rất khó thấy hình của đối phương hiện ra (trong cái tưởng có cái tượng) vì vậy mình phải dày công thực tập và hình sẽ hiện ra giống như hình trong phim (tấm film negative lẽ tự nhiên là hành giả phải nhắm mắt để nhìn hình. Chúc quý bạn thực tập thành công.

Tôi đã thực-thi nhiều trường hợp với kỹ-thuật này và đã có nhiều kết quả thành tựu rất tốt. Tôi cũng áp dụng phương thức này để cầu nguyện cho quý vị đã quá-vãng dù tôi chưa được diện kiến khi họ còn sinh thời nên tôi phải mở mắt đọc: Tên, Họ, ngày sinh cùng ngày tử và mộ-phần chôn ở nơi nào. Khấn xong, nhắm mắt tập trung như thường lệ và thả lỏng bộ đầu để điển của mình hòa cảm cùng điển của Thiên-Không.

Tôi nghĩ rằng quý vị đó sẽ nhận được không nhiều thì ít, vì “Tâm Động Quý Thần Tri” và nhứt là cái TÂM mình nghĩ về HỌ; cho nên từ lâu rồi tôi vẫn làm vụ này hằng tuần khi đọc tin Bạn-Đạo từ-trần đăng trên TBPTĐN, nhứt là trong vòng 49 ngày (thất tuần) vong-linh mới, được tự-do thông-thả ở trần-gian.

Tôi nhớ lại có lần Thầy kể chuyện lúc Thầy đi học Đạo ở cõi Trên, khi điển quang của Người định đến gần Thượng-Đế để đánh lễ NGÀI nhưng luồng điển quang của Người không thể đến gần Thượng-Đế được, hễ Người tính đến gần Ngài là đã bị tan biến mất và không tài nào gần Thượng-Đế được. Nhờ mẩu chuyện này đã giải cho tôi điều thắc mắc trong một việc làm cố ý của tôi.

Một năm sau, khi đã có nhiều thành quả trong vụ phóng điển, thì phái đoàn bạn-đạo Montreal được tháp tùng theo Đức Thầy đi du thuyết có qua Manila, thủ đô xứ Phi-Luật-Tân, chúng tôi có một buổi họp bạn đạo ở nhà hàng ăn của Chị Diệp, trong buổi thuyết giảng này tự nhiên trong ý tôi nảy ra một ý nghĩ mà chưa bao giờ dám nghĩ đến là: “mình phóng điển về Thầy xem Thầy có biết mình đang làm gì không?” Tôi nhắm mắt thì hình ảnh Thầy đã hiện ra trước mắt tôi và tôi phóng điển tới, tôi chưa mở mắt ra vì lời giảng Pháp của Người còn văng vẳng bên tai thì thình-linh tôi cảm thấy hụt-hẫng, chơi-voi giống như khi mình đi trên máy bay đang bay và nó bay lọt vào khoảng trống của bầu trời vậy đó. Trước khi choàng tỉnh hẳn tôi còn nghe câu: “CHƯA ĐƯỢC ĐÂU” Tôi mở mắt nhìn Người và thấy Đức Ông Tám vẫn tiếp tục thuyết giảng như không có gì xảy ra nhưng Người nhìn về phía tôi đang ngồi, tôi hiểu câu có “ba tiếng” thôi là Người đã trả lời cho tôi đó. Tôi cũng hiểu thêm rằng điển tôi còn yếu lắm chưa đến được gần NGƯỜI đâu. Cũng như ngày trước Đức Ông Tám xuất hồn lên đánh lễ Đức-Thượng-Đế mà chưa được, tôi hiểu đại khái là vậy. Lúc đó điển của NGƯỜI đã đi học đạo ở cõi trên mà còn vậy huống gì xác thân còn nặng trọc thì điển của tôi làm sao mà đến gần NGƯỜI cho được.

Từ ngày ấy cho đến nay tôi tự biết thêm rằng Đức THẦY kiểm soát tôi từng ly, từng tý một, trên bước đường học đạo của cá nhân tôi.

Hơn nữa tôi cũng được nghe NGƯỜI dạy là VÔ-VI không được phép làm Thần-Thông, lời dạy này bao gồm luôn việc phóng-diễn nữa, tôi nghĩ là vậy.

Vụ phá mây tan, xin quý bạn cũng dùng kỹ thuật này để thực thi thì sẽ thấy kết quả rất phấn khởi nhưng còn tùy theo lực lượng điển quang của quý bạn đã đủ trình độ làm việc này hay chưa.

Có một điều rất quan trọng mà Đức Ông Tám dạy rằng: trước khi phóng cho mây tan, quý bạn nhớ khẩn xin phép các Đấng Bề Trên (Chư vị Phật, Tiên, Thần và Thánh) cho phép quý bạn phá mây nào mà bạn chọn, rồi hãy bắt đầu phóng điện. Sở dĩ tôi phải ghi vụ này là gì tôi đã phóng xong rồi sau này mới trình lên Người, Người cho biết như vậy là tôi đã mắc tội PHẠM THUỶ với chư vị BỀ-TRÊN, cho dù tôi không biết, vì khi tôi phóng cho mây tan, nhớ lúc đó có một vị nào ở trên đám mây đó thì sao? Tôi không thuật lại cảnh tôi phá mây tiếp cho bài này vì thấy cũng không cần lắm.

Để kết thúc bài học về Điện này, tôi xét nghiệm qua quá trình tu-học, thực-tập của mấy năm đầu để biết ĐIỆN là gì, TỤ và TRỤ ĐIỆN ở nơi nào cần thiết để dùng cho đúng một số việc ngõ hầu xem mình có điện hay chưa. Khi biết mình đã có ĐIỆN rồi, xin quý bạn hãy cẩn thận khi xài ĐIỆN vì PHÓNG-ĐIỆN rất là HAO ĐIỆN

Cung Kính Dâng Lên Đức VĨ-KIÊN PHẬT
Vị PHẬT THẦY đã ban cho con nguồn
Sống Tâm-Linh trong Điện-Giới.

Cairns 08-08-2008
Kính Bái: Con Phạm Xuân Hồng

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 15 tháng 11 năm 1969

Xuất hiện nguyên hình nơi giác thể
Đó đây điều luyện duyệt trần mê
Giao du thắng cảnh phân tình thế
Thuyết pháp đưa hồn sớm tiến quê

Thiên liêng chẳng phải bồi bề
Phàm tâm mới phải chịu về cõi âm
Tham lam giả tạm tự tầm
U mê khuyến rủ lại lầm hơn tham
Nói năng đi đứng ngồi làm
Trăm điều cũng vậy khó am nội tình
Tu hành gắng luyện mới minh
Chính mình chẳng phải yêu tình ở đời
Bóng hình hạ giáng nơi trời
Vượt qua nhiều lớp mới rời thiên không
Thế gian là cõi tạm tòng
Phải tu mới biết mới mong được về
Hồn xa bản thể về quê
Viếng thăm thắng cảnh Phật kê một bên
Ngài phân Ngài giải lập nền
Tiên tu theo Phật vững bền muôn năm.

Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên